

Borvendég önéletrajza

Borvendég Ferenc egyébként a következőképpen mondja el fővárosi szolgálatának történelmét érdekes életrajzában:

— Az 1897-ben megkezdődött városi szolgálatom első időszaka a gazdasági hivatalban, majd a kerületi közigazgatásban telt el, 1907-ben osztottak be központi szolgálatra a középítési ügyosztályba. Itt intézték a mérnöki hivatallal való szoros kapcsolatban a székesfőváros műszaki vonatkozású ügyeit, ide tartoztak már akkor a vízvezetékekkel, a gázvilágítással és az áramszolgáltatással kapcsolatos ügyek. Ekkor került sor a nagy utépítési, utburkolási program megvalósítására, amelyet a város életének, a közforgalomnak nagyarányú növekedése tett időszzerűvé, a munkaalkalmak teremtése pedig sürgetővé. A munkakör bővült, a feladatok egyre nagyobbak lettek.

Mint tanácsjegyzőt 1913-ban a vízvezetési és világítási ügyosztályba helyeztek. Ekkor jutottam szorosabb kapcsolatba, mint az ügyosztályvezető állandó helyettese, a három üzemi: a vízművekkel, a nem sokkal azelőtt megváltott gázművekkel és a csirájában meglévő elektromosművekkel.

— Szerettem a gyakorlati kérdések irányában különösen serkentően hatott rám, hogy munkaerőmet, képességeimet minél hathatósan állítsam azoknak a fővárosi érdekeknek a szolgálatába, amelyek ezekkel az intézményekkel kapcsolatosak. A háboru azonban sok szép tervet, sok szép elgondolást keresztülhuzott és a napról-napra való élés sivár, idegölő vegetálását erőszakolta ránk. Nagy, nehéz küzdelmeket kellett folytatnunk, csak azért, hogy a fejlődésben megtarthassuk azt a helyet, amelyet már elfoglaltunk. Még a pesszimisták is azt remélték, hogy ha a háborúnak vége szakad, jobb viszonyok várnak reánk. Az élet beigazolta, hogy a helyzet megítélésénél még a pesszimistákban is sok volt az optimizmus. A feladatok néha gigantikus méretekre fokozódtak, s a felelősség terhe egyre nyomasztóbb, néha már szinte elviselhetetlen lett. A napról-napra való élést csak a leggondosabb előre látással tudtuk biztosítani, ezen túlmenő célok megvalósítására még gondolni sem lehetett. 1922-ben néhai Sallay Árpád tanácsnok halála után vettem át a vízvezetési és világítási osztály vezetését, eleinte mint főjegyző, majd mint helyettes tanácsnok. 1923 októberében tanácsnoknak választottak meg.

— Az új munkakör, a pályán való előrehaladás azonban súlyos felelősséget, súlyos gondokat, nagy feladatokat hozott. Nemcsak fel kellett emelni a lerongyálódott üzemeket a békebeli nivóra, hanem a szükségletek fokozódása miatt azokat fejleszteni kellett. Ehhez

pénzre volt szükség. Pénzünk azonban napról-napra kevesebbet ért, megbizhatatlan, szétfolyó valami lett, értékmérő szerepét teljesen elvesztette. Ilyen pénzügyi helyzetben kellett a fejlesztés anyagi feltételeit megteremteni. Néha a szolgáltatás díjainak a beszédesekeor ezek az összegek csekély hányadát tették azoknak a költségeknek, amelyekbe az üzemi szolgáltatások vállalatainknak kerültek.

— A cél érdekében, a válság elkerülése végett súlyos felelősséget kellett vállalni. Az üzemek bevételeiben hónapról-hónapra jelentkező feleslegeket rögtön fel kellett használni, hogy a szükséges megújításokat elvégezzük és a halaszt-hatatlan bővítéseket megkezdjük. Ha ezt az eljárást nem követjük, ma katasztrofális állapotban volna úgy a víz-, mint az áramszolgáltatás és súlyos felelősségrevonásnak nézhetnénk elébe.

— Tervszerű munkával, a lehetőségek gondos mérlegelésével és kihasználásával sikerült üzemünket nemcsak technikai vonatkozásokban, de a pénzügyi helyzet szempontjából is megerősíteni és a székesfőváros hitelképességének jelentékeny tényezőjévé tenni. A szolgáltatások fontossága, amelyeket üzemünk teljesítenek, az a hatalmas vagyon, amelyet a székesfőváros azokba befektetett, már maguk is kellően érzékeltethetik azokat a súlyos gondokat, amelyeket ezeknek a vállalatoknak felelősségteljes kezelése, irányítása okoz. Egy-egy problémának a megoldása, gondos számotvetés az üzemeknek és a székesfővárosnak teherbíráásával, sokszor hosszu töprengést, tépelődő éjszakákat jelent. A hivatásnak, a munkakörnek betöltése mind több időt követel magának, mindinkább urrá lesz felettünk.

— A hivatalos munka gondja, a főváros vagyongóval való felelősségteljes sáfárkodás, majdnem elnyel az egész embert, a család részére bizony kevés marad. De a munkát, a felelősséget örömet elviselhetővé teszi a kötelesség lelkiismeretes, legjobb tudás szerint, becsülettel való elvégzése és az a megértés, amelyet a köz érdekében való munkálkodások a törvényhatóság részéről találnak. Ennek jele, hogy 1931 március 4-én alpolgármesterré választottak

Borvendég főpolgármesterségének hatása a Házban

Borvendég Ferenc főpolgármesteri kinevezésének a híre csak részben keltett meglepetést a politikai körökben. Az ellenzéki és kormánypárti oldalon egyaránt többen határozottan hangsúlyozták már napok óta, hogy a főváros új polgármestere nem Huszár Aladár, hanem Borvendég Ferenc lesz. Különösen Imrédy Béla és Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter foglaltak állást Borvendég Ferenc főpolgármestersége

mellett, de ugyanígy Sztranyavszky Sándor, a nemzeti egység pártjának elnöke is ezért a megoldásért lelkesedett. Az utolsó pillanatig azonban kétséges volt, hogy kire esik a választás, mert Huszár Aladárnak is igen komoly támogatói voltak és ezenkívül a fővárosi pártok tagjainak zöme is mögötte sorakozott fel. Keresztes-Fischer belügyminiszter azonban állását kötötte Borvendég kinevezéséhez.

Ugy tudják a képviselőház folyosóján, hogy Borvendég Ferenc egyáltalán nem kíván politizálni a budapesti városházán, erre nem érez hajlamot, sem kedvet és kimondottan csak arra vállalkozik, hogy a főváros pénzügyi ügyeit a lehető legnagyobb körültekintéssel vezesse.

Pénteken vagy szombaton terjesztik a városházi pártok elé a szanalási tervezetet

Jó helyről eredő értesülésünk szerint a belügyminisztérium szerdán délután küldte szét a meghívókat a városházi politikai pártok vezetőinek arra az értekezletre, amelyen Keresztes-Fischer Ferenc belügyminiszter ismertetni kívánja a főváros szanalását célzó tervezetét. Valószínűleg pénteken, de esetleg szombaton tartják meg a nagyfontosságú megbeszélést.